

Jézus visszajövetelének jelei

Jézus a Máté evangéliuma 24. fejezetében foglalt, s a végidőkről szóló beszédében sok jelét sorolja el annak, hogy visszatérése közel várható. A 32. és a 33. igerészben ezt mondja:

„A fügefáról vegyetek példát: amikor az ága zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel a nyár. Akképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, csak az ajtó előtt...”

A 25. vers így szól: *„Íme, eleve megmondtam néktek!”*. Ezek a szavak világosan elárulják, hogy az Úr azt akarja, hogy az utolsó időben övéi tudják azt, hogy Ő közel van, csak az ajtó előtt. Ez a 24. fejezet tele van sötétséggel, Isten ellen való lázadással, vétkekkel és nyomorúságokkal, s mind e sötétség és nyomorúság arra van hivatva, hogy Isten gyermekeiben, azt az örömet keltse fel, hogy amit esdve várnak, az közel van. Igaz ugyan, hogy azt is mondotta, hogy azt az órát, melyben visszatér, senki sem tudhatja előre; de más dolog tudni, hogy valami közel van és tudni pontosan az időpontot, melyben megérkezik. Ha tudom, hogy valaki közeleg, akkor várok; de ha nem tudom pontosan az órát, amelyben érkeznie kell, akkor várakozás állandó és kitartó lesz. S Jézus azt akarta, hogy mi Reá állandó és kitartóan várjunk. Ezért eltitkolta visszajövetelének óráját, de pontos ismertetőjeleket adott arra vonatkozóan, hogy mikor lesz közel.

Úgy adta az Úr ezeket az ismertető jeleket, mint ahogy a példázatokot mondta: a tanítványoknak magyarázatul, a kívülvalóknak leplezésül. (Máté 13: 10-16). Visszatérésének jeleit ezek azok fogják felismerni, akik Őt várják; a többiek nyugodtan folytatják gonosz életüket, mint ahogy Noé idejében vagy Szodomában tették az emberek. Az istentelenek gúnyolódni fogják a Jézust várókat. Jézus tőnítványai pedig fel fogják emelni a fejüket abban a boldog bizonyosságban, hogy Uruk nem csalja meg őket (Lukács 21: 28).

Jézus visszajövetelének jeleit főleg 3 forrásból ismerjük:

- 1). Jézus úgynevezett eszkatológikus beszédéből, melyet legbővebben Máté 24. közöl;
- 2). Az apostoli levelekből, melyek közül különösen a két thesszalonikai levél és a két Timótheusi levélnek egy-egy mondata fontos;
- 3). A Jelenések könyve, mely a legrészletesebben és legrendszeresebben közli ugyanazokat a jeleket, melyről Jézus és az apostolok megemlékeztek, csak hogy allegorikus nyelven, álomképekben. A jelek megismertetésében kövessük mi is a Jelenések könyvének rendjét!

A Jelenések könyve képek bonyolult sorozatában ismerteti a világ és az egyház sorsát az utolsó időkben. Az Istentől mindjobban elforduló világot csapás csapás után éri; az egyház pedig üldöztetések között győzelemről győzelemre haladva előbb láthatatlan közösgben él mennyei Urával, azután elragadtatik: Hozzá, hogy Vele együtt visszatérjen a bűntől megrontott és Istentől megátkozott földre, s arra elhozna újra Isten paradicsomát.

Sötét és ragyogóan világos képek váltakoznak a könyvben. Így tudjuk meg, hogy Jézus visszajövetelének sötét, kínos, de bátorító, világos jelel is lesznek.

A sötét jeleket a csapások, a világ megkeményedése, a vétek kifejlődése és a keresztyének üldözése képezik. A csapásokat a könyv három sorozatban, hét pecsét leszakításával, hét trombita megszólalásával és hét áldozati csésze kiöntésével kapcsolja össze úgy, hogy a hetedik pecsétben benne foglaltatik a hét trombitaszó és a hetedik trombitaszóban a hét áldozati csésze. Ez az elrendezés azt is elárulja, hogy a csapások üteme az idők vége felé mindig gyorsulni fog. A hét trombitaszó csapásai is annyi idő alatt peregnek le, amennyi egy pecsét tartamára volt szükséges és a hét áldozati csésze együtt csak egy trombitaszó idejének felel meg.

Ez azt jelenti, az idők végén az ütem ötvenszeres lesz. Erre gondolt az Úr is, amikor azt mondotta: *„Ha azok a napok meg nem rövidítették meg, mindenestül elveszne minden ember, de a választottakért megrövidítettnek ama napok”* (Máté 24: 22). Mennél nehezebb lesz az idő, annál gyorsabban visz keresztül azon Isten hűsége. Ez az egyik ok, amiért az utolsó idők kegyesei áldani fogják az Urat.

A pecsétek, trombitaszók és áldozati csészék csapásai között egyéb különbségek is vannak. A későbbi csapások sokkal általánosabbak és súlyosabbak lesznek, mint a korábbiak: mindig mélyebben és mindig közelebről fogják érni az embereket. A pecsétek csapásait az emberi vétkek maguk fogják létrehozni és kibonyolítani; azért itt nem a mennyei jeladásokkal találkozunk, még kevésbé a csapások egyenes kitöltésével /trombitaszó, áldozati csésze/, hanem pecsét-leszakításról olvasunk, ami azt jelenti, hogy az ég csak elhárítja az útból az emberi akarat megvalósulásának akadályait. Ezeket az első csapásokat tehát az ember maga idézi saját fejére. Az első pecsét csapása az lesz, hogy a bűnbocsátó szeretet lágy evangéliuma hegyes nyíllá változik az emberek lelkiismeretében, akik az evangéliumot visszautasítják.

Ami vigasztalásul adatott, az kínzó váddá változik. A megbocsátást el nem fogadó ember maga sem bocsát meg, ez hívja alá a második lovast, a vereset, a háború véres kardját.

Az embereknek nincs többé idejük dolgozni, a gyűlölet elpusztítja, amit századok gyűjtöttek. Az ember maga idézi föl a mérleges fekete lovast, ki másként mér a szegénynek, mint a gazdagnak; megdrágítja a kenyeret, de nem érinti a bort és olajat. A nyomorúságban eldurvul az ember; gyilkosokkal telik meg a föld; megszűnik az egészségügyi szolgálat; a civilizáció nem tudja távol tartani a fenevadakat. Még az ötödik pecsét csapását is az ember idézi föl; hiszen az üldözö istentelenek hívják ki az égben várakozó mártírok imádságát, mely sötét felhőként fog a föld felett terjedezni. A bibliai világnézet Isten angyalait széthelyezi a világba; ott találjuk őket minden természeti jelenség és minden történelmi esemény mögött, mint az emberek segítőit, az esők és szelek előidézőit. A hatodik pecsét leszakításakor az angyalvilág föllázad az ember ellen, az ember alatt megrendül a föld, az ember fölött megrengek a csillagok és az emberi társadalom is minden inogni kezd. Mindezt az ember idézi elő. Ezek a csapások azonban az egész egyháztörténelem idején át tartanak, csak éppen, hogy az idők vége felé sűrűsödni és sokasodni kezdenek. Ezekből a csapásokból tényleg nehéz volna tehát megítélni, hogy az Úr közel van. Talán erre gondolnak azok, akik az Úr visszajövetelének jeleit bizonytalanoknak mondják.

Távolról sem ilyen bizonytalanok azonban a második és harmadik sorozat csapásai. Ha nem is tudjuk pontosan meghatározni, hogy milyen fizikai jelenséget jelöl az első trombitaszó jégesője, a második trombitaszó tüzes hegye, mely a tenger harmadrészét vérré változtatja, a harmadik angyal öröm csillaga, mely az ívóvizek harmadrészét mérgezi meg, s a negyedik angyal idejében bekövetkező elsötétülés; annyi mégis bizonyos, hogy mikor ezek a csapások bekövetkeznek, oly világosan fogják igazolni a Bibliajövendölését, hogy a bizonytalanságnak akkor, legalábbis a hívőknél semmi jele sem lesz. Nem lesz semmi kétség az ötödik trombitaszó sáska fellege felől sem, melyből olyan kínzó, gyötrő rémképek válnak ki, amelyek csak azokat az embereket fogják megtámadni, akiken nem lesz rajta Istennek pecsétje. (Róma 10: 7), világosan mondja, hogy a feneketlen mélységben a halottak közül kellett Krisztust felidézni. Ebben a sáskafelhőben támadásra kész, a maguk méltóságával és szépségével hivalkodó, de kegyetlen, békétlenségükben mindent túlkialtó elkárhozott halottak fognak a földre visszatérni az őket idéző, Isten helyett a halottaktól kérdezősködő emberekbe. Az örütségnek és öngyilkos vágnak kínjai fogják az utolsó emberiséget meglepni; az egész világ tébolyda lesz. Ebben az örült, kegyetlen lélekzavarban nem marad többé semmi gátlás, hogy a gyűlölet vad lovasai felszabaduljanak, s az az utolsó, legborzalmasabb háborút felidézze. Ez lesz a hatodik trombita csapása.

Mindezek a csapások nem fogják megtörni az istentelenség elszántságát, hogy ezt a világot Isten nélkül alakítsa ki olyannak, amilyenben a gonosz lelkiismeret nyugton érzi magát. Az utolsó bizonyágtételt is el fogja hallgattatni a mélységből feljövő fenevad: az Antikrisztus. S mikor meghalnak a bizonyágtévők, az emberek örömeükben ajándékokat küldenek egymásnak. A föld elsötétül, de annál világosabb lesz az égből, ahová az utolsó bizonyágtévők megérkeznek és hűségük által a vádló Sátánt az égből letaszítják. A földön minden gonosz vágy megvalósulni látszik. Az emberek csodálkozva fogják követni egy mindent ígérő szélhámosnak cselekedeteit. Az emberi életből ki lesz zárva mindenki, aki az Antikrisztus bélyegét magára nem veszi. Sátán fölállítja trónját a földön, s az Isten templomában az ember képét fogják imádni. Erre az emberiségre zúdul rá az áldozati csészék utolsó hét csapása.

Az első áldozati csészeből súlyos kelvények támadják meg a fenevad bélyegét hordó embereket. A második áldozati csésze megmérgezi a tengert, a harmadik a folyóvizeket és forrásokat. S a vizek angyalai igazat adnak az Istennek, hogy vért adott inni azoknak, akik vért ontottak. A negyedik csészeből hőség árad a világra. De megtérni és Istennek dicsőséget adni nem hajlandó az ember. Ekkor Isten veszi a gonosz kifejlődésének utolsó gátját is. A fenevad trónjára kiömlő homály nyilván a fenevad híveinek elméleti elsötétülését jelenti. Az emberek vakon és megkeményedett szívvel készek lesznek a legnagyobb vakmerőségre a Mindenható Isten ellen, A hetedik csésze e pokol legundorítóbb szellemeit szabadítja rá a világra.

Összegyűlnek a seregek, hogy megtámadják magát eget. A hetedik csésze kitöltése után megszólal az Ég: az Isten ellen támadók egymás ellen fordulnak, a Fenevad meggyűlöli a Nagy

paráznát; porba hull e nagy világváros és a visszatérő Krisztus egy leheletével megsemmisíti ellenfelét.

Ezek a fejleményeket melyeket a második thesszalóniki levél második fejezt is leír; az emberek gonoszsága, melyet a timótheuszi levelek az idők végére ígérnek, nem bizonytalan jelek, melyeknek értelme felől kétsége lehet a világosan látni akaróknak. Az fog történni, amit Jézus példázatai is világossá tettek: elválik egymástól a gyom és a búza. Elválik egymás a világi elismerések helyett az ég fényébe öltözködő asszony, tiszta egyház és a Fenevad kegyeiéért kolduló, hűtlen egyház, a nagy parázna. Az utolsó időnek egyik legbiztosabb jele lesz a szakadás, melyről (II.Thessz. 2) beszél. Az egyház el fogja veszíteni földi vagyonát, mert udvarát a pogányoknak adják át, hogy azok tiporják. Ezeket a jelenségeket akkor nem lehet majd félremagyarázni, vagy meg nem látni. De amikor a szakadás ideje eljön, lesznek keresztyének, akik inni fognak a Nagy parázna serlegéből, aki a veres fenevadon ül majd. Ezek a keresztyének, akik nem akarják elveszíteni a Fenevadtól felkínált előnyöket és nem akarnak üldözöttékké válni, szándékosan nem akarnak majd látni, szándékosan nem akarják majd az idők jeleit felismerni és ezek számára bizonytalanok lesznek a jelek és bizonytalan lesz a jeleknek értelme.

Az elmondott sötét jelek mellett lesznek az Úr eljövetelének világos, bátorító, örvendetes jelei is. A búzának és gyomnak, a jónak és gonosznak széjjel válása fájdalmas lesz ugyan, mert sok csalódást fog hozni, mert fájdalmas szétszakadásokra vezet és az üldözések sorát zúdítja a hűségesekre; mégis a megtisztuló egyházi élet annyi erőt, örömet. Istentapasztalást fog a hűségeseknek szerezni, hogy az a fájdalmat, csalódást feledteti majd velük. Az istentelen világ és a Fenevad üldözéseivel szemben a hűséges egyháznak meglesz az a vigasztalása, hogy égi Uruk állandóan kijelenti Mágát nekik, s a kijelentések szakadatlan sora úgy fog feltűnni, mintha a Bárány a Sion hegyén együtt volna a 144.000-rel. Jézus jelenetének fokozódó és sűrűsödő bizonyítékai az utolsó idők legfontosabb ismertető jeleihez tartoznak.

A Jelenések könyve és az Úr szava egész világosan mondják, hogy Isten az utolsó időkben nagy kíméléttel lesz üldözött gyermekei iránt; a csapások része, különösen a későbbiek nem fogják érni azokat, akik az Úr mellett hűségesek, kitartanak. Azt is olvassuk, hogy az üldözővel szemben az igaz egyháznak még a természet is segítségére megy; a föld elnyeli a vádak és rágalmak folyamát, amely a sátán szájából a napba öltözött asszony után ömlik. Isten hűségének ez a napról-napra, óráról-órára való tapasztalása, a legnagyobb veszedelmek és fájdalmak méregfogának kitörése azt a képzetet fogja kelteni az utolsó egyház hívő tagjaiban, hogy az Ég megindult már, hogy a földnek segítségére jöjjön. Nem lesz ez bizonytalan sejtelem, hanem folyton bizonyosodó várakozás. S még egy kétségbevonhatatlan jelt ad az Isten, melyet azonban csak azok fognak ismerni, akik kapják. Mielőtt a legutolsó idő viharai világra szabadulnának, Isten angyalai elpecsételi azokat, akiket Isten eleve kiválasztott arra, hogy a nyomorúságban való kitartással győzzenek. Ez az elpecsételés a Szellem foglalója, az égi Völegény jegyajándéka lesz. Szemben azzal az alszerénységgel és hazug alázatossággal, hogy az ember nem

tudhatja, hogy Istennél kegyelmet talált-e, a hűségesek és hívők a legteljesebb bizonyosságot fogják kapni afelől, hogy Isten kijelölte őket a Krisztussal való együtt-halásra és feltámadásra. Az a tény, hogy a választottak külön fognak válni azoktól, akiket Isten angyalai a malom mellett, az ágyasházban magukra fognak hagyni, feltételezi az első feltámadásra váró győzedelmes egyház földi arcának valamilyen kialakulását, s ez is az idő közelségének győzelmes bizonyosága lesz. Jézus a főpapi imádságban azért imádkozott, hogy övéi egyek legyenek, mint Ő és az Atya egyek; Pál apostol az Efézusi levélben világosan jövendölte, hogy az egyház el fog jutni a teljes férfiaságra, azaz a hitnek és Isten Fia ismeretének egységére: ez a kettős világos jövendölés az utolsó időben teljesülni fog. A szakadással szemben, mely az egyház győzelmes és a világgal megalkuvó tagjait elválasztja, egy nagy egyesülés következik be, amelyben az igazi protestáns, római katolikus, zsidó és ma még pogány hívők egymásnak kezet nyújtanak és egységükről vallást tesznek. A kiválasztott egyház egységének megvalósulása az utolsó idő legboldogítóbb jelei közé tartozik.

Az utolsó idő jeleiként a Bibliát kevésbé ismerő emberek és bibliáolvasó keresztyének is rendszerint feltűnő csapásokat, félelmet keltő természeti jelenségeket szoktak érteni. Mint láttuk, ilyen jelei kétségtelenül lesznek az utolsó időkben. De ezeknél a minden időben jelentkező és az utolsó időben csupán sűrűsödő jeleknél mérhetetlenül fontosabb megfigyelni azt a belső, szakadatlanul folytatódó kifejlődést, amely az emberiség életében egy gonosz és egy világos történetet idéz fel. Megfigyelni, hogyan veti le magáról az istentelen világ az Isteni Szellem hatását és az egyház tiszta befolyását; hogyan veti le álarcát a képmutatás és szól mindig arcátlanabban az Istent vádoló hazugság; megfigyelni, hogyan próbálja az ember Isten nélkül kiépitni az örök békét és hogyan jut mindig veszesebb és borzalmasabb háborúba; megfigyelni, mit tör fel a mélységből a tisztátalan szellemvilág befolyása spiritizmuson, kultúrán, iskolán és hamis egyházi életen keresztül: ez az a Krisztustól mutatott út, amelyen az idők jeleit felismerhetjük. Megfigyelni, hogy válik el a búza a hitvány gaztól; megfigyelni, hogy ébrednek fel az egyház alvó szüzei arra a folyton erősödő kiáltásra, hogy: „*Ímhol jő a vőlegény!*” Megfigyelni, hogy hallgatnak el tiszta keresztyén körökben az önzés, öntetszelgés, ember dicsőítés hangjai; hogyan fordulnak a szívek mindig vágyóbban a Megváltó felé; hogyan nyílnak meg a keresztyén lelkek egymás felé; hogyan keresnek közösséget azok, akiket emberi dicsekvés és vezetők önző érdeke azelőtt egymástól elválasztott; figyelni az Ég jeleit és magát kijelentő Isten szeretetének jeleit; az a fügefának ama sarjadása, amely a nyár közeledtét hirdeti. Mivel Izraelben csak két évszak volt: az esőzés és a nyár, a nyár alatt az Úr azt az örök tavaszt érti, amelyben virág és gyümölcs együtt jelentkezik.

Imádkozzunk azért, hogy evilág kívánságai miatt szívünk meg ne nehezüljön és alkalmatlanokká ne váljunk arra, hogy a nagy tavasz jeleit megértsük. Megértsük akkor, mikor a szelek még fújnak, az ár ömlik; amikor villámlik és dörög az ég, amikor mindent elsöpör a pusztító vízáradás; de amikor a föld méhében már csírázik a mag, s a felhőkön túl, a kék égen a nap áldó sugarait előveszi tegzéből. Imádkozzunk, hogy meg ne restüljön szívünk, s készületlenül ne

találjon bennünket az az éjféle óra, amelyen a ház Ura megérkezik és ébren akarja találni szolgáit. A jelek nem bizonytalanok azoknak, akik vágyva várják a visszatérő vőlegényt és Rajta kívül mástól elismerést, jutalmat nem kívánnak. A győzelmesnek azt is adja az Isten, szíve egész bizonyosságával tudni fogja: közel van már, az ajtó előtt.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”